

[I. A. Hansen.]

Mere behøver jeg vist ikke at sige om den højtærede Forsvarsministers Kronetilpasningspolitik.

Hvad selve Forslagets Realitet angaar, saa er den den samme, som Rigsdagen tog Stilling til i Fjor. I Fjor foresloges den ekstraordinære Bevilling nedsat fra 3 Mill. Kr. til 600 000 Kr., i Aar foreslaas den nedsat til 500 000 Kr. Meningen er den samme, nemlig den igennem en Forringelse af Forsvarets enkelte Led at forringe dets samlede Værnekraft. Det kan vi fra vor Side ikke være med til. Det forekommer mig, at det er den slettest mulige Militærpolitik at give Penge ud til Soldater, men nægte dem det Materiel, som er fornødent. Jeg anbefaler altsaa paa mit Partis Vegne at stemme imod dette Lovforslag, og jeg henviser til den Motivering, jeg havde Lejlighed til at give i Fjor, da et lignende Forslag forelaa til Behandling.

Christmas Møller: Det er blevet sagt, at det Forslag, vi her staar overfor at behandle, er som en Slags anden Afdeling af denne Sag, der vedrører den højtærede Forsvarsminister. Jeg maa tilstaa, at jeg har mere Indtryk af, at det er en Slags Mellemakt, hvori baade den højtærede Forsvarsminister og det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen spiller en Rolle noget ulig den, som de i en meget lang første Akt sammen har spillet.

Med Hensyn til selve dette Forslag er Forholdet det, at man paa det foreliggende Finanslovforslag paa Krigsministeriets Budget § 22, IV. Ekstraordinær Bevilling, har givet den Anmærkning, at denne Konto kunde nedsættes, som Forsvarsministeren ønsker det, til 500 000 Kr., hvor den normalt efter Loven af 1922 og 1923 skulde være 3 Mill. Kr.

Den højtærede Forsvarsminister og Regeringen forsøgte allerede i Fjor at gaa den Vej at lovgive paa Finansloven paa dette Omraade. Saaledes som det i Fjor lykkedes dem at lovgive paa § 23's Omraade, saaledes forsøgte man det ogsaa her, men det lykkedes at afværge det ved den Bestemmelse, der blev truffet med Hensyn til Nedstemningen af et Lovforslag og senere den Stilling, man indtog fra Regeringens Side. Den højtærede Regering forsøger altsaa nu at gaa den samme Vej, men da det ikke er lykkedes at vinde mere Gehør for en Lovgivning paa Finansloven paa § 22, kommer man nu med dette Forslag, og jeg maa sige, at den Begrundelse, man fra Ministerens Side giver for Lovforslaget, oven i Købet er ualmindelig spinkel.

Det er allerede oplyst, at Direktøren for Krigsministeriet under 6. Februar 1930 sendte Forsvarsministeren en Besvarelse af nogle Spørgsmaal, som Landtingsudvalget havde stillet, og Forsvarsministeren oversendte denne Besvarelse til Landtingsudvalget uden paa nogen Maade — hvilket jo ogsaa er vel forstaaeligt — at protestere imod den. Jeg forstaa, at Forsvarsministeren altsaa med Hensyn til den rent saglige Side af disse Spørgsmaal gaar ind for den Betragtning, som hans Direktør har anstillet.

Dér er det da oplyst, at der aldeles ikke er Tale om, at Kronekursændringen fra 70 til 100 spiller en Rolle af det Omfang, som den højtærede Forsvarsminister angiver. Det er endvidere oplyst, at det er en meget ringe Procentdel, som denne Ændring spiller nogen Rolle for, og en og anden har maaske lagt Mærke til, hvorledes den for Arbejdslønnen kun spiller en Rolle af 1 pCt.

Dette er altsaa Forsvarsministerens Begrundelse, men man maa ogsaa søge tilbage til Forholdene i 1922 og 1923, da man vedtog Forsvarsordningen, og undersøge, om man den Gang ganske klart stillede op, hvor meget Materiale man kunde faa, eller om de 30 Mill. Kr. hvilede paa en vis skønsmæssig Beregning af, hvad der skulde anvendes. Og jeg tror ikke, at den højtærede Forsvarsminister vil bestride, at man i 1922 just gav Udtryk for, at det var en vis skønsmæssig Beregning, hvorimod man ikke stillede det op paa den skarpe Maade, som kunde begrunde et Forslag som det, Ministeren er kommet med.

Men hvis Ministeren nu vil anstille den Betragtning, at det var Forudsætningen for Loven af 1922, at man skulde have det og det Materiel, saa spørger jeg den højtærede Minister; hvad er saa Aarsagen til, at han, naar han fremfører en saadan Betragtning her, saa ikke med Hensyn til Flaadens Materiel siger paa samme Maade: Det er evident for alle, og her paa en ganske anderledes stærk Maade, at det var Forudsætningen, at man havde haft det og det Flaademateriel ifølge Loven af 1922; altsaa er vi nødt til at komme med Bevillinger, saadan at dette Materiel ogsaa kan have.

Dette gør den højtærede Minister ikke, og dette mener vi er ulovligt og urigtigt. Men han kan efter min Opfattelse aldeles ikke paa Grundlag af, hvad der skete i 1922 og 1923, paa Grundlag af de Oplysninger, der foreligger for os i Henhold til den Skrivelse fra Krigsministeriets Direktør, komme med dette Lovforslag. Vi vil da for